

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 83/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 3 stycznia 2023 r., sygnatura akt III K 132/22			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	T. B.	Zachowanie skazanego w czasie pobytu w zakładzie karnym.	opinia o skazanym z dnia 18.08.2023 r. wydana przez Dyrektora Zakładu Karnego w G. W..	288-289
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	T. B.	Zrealizowanie wobec skazanego w pełni celów kary, sugerujące potrzebę uwzględnienia tej okoliczności przy rozpoznawaniu	pismo Prokuratora Prokuratury Regionalnej	290

		apelacji obrońcy skazanego od wyroku łącznego.	
1.6. Ocena dowodów			
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1		Opinia Dyrektora Zakładu Karnego w G. W.. o skazanym z dnia 18.08.2023 r. została wydana przez uprawniony do tego organ, na podstawie spostrzeżeń i faktów dotyczących postawy skazanego w czasie pobytu w zakładzie karnym. Jest to dowód obiektywny, bezstronny, odzwierciedlający zachowanie skazanego na podstawie konkretnych okoliczności i zdarzeń, jak też określonych deklaracji skazanego. Nie jest przy tym efektem spostrzeżeń poczynionych przez jedną tylko osobę, lecz przez różnych funkcjonariuszy Służby Więziennej, którzy w wielu	

sytuacjach mieli
styczność ze
skazanym i w
ramach tego
dysponowali
możliwością
poczynienia w tym
zakresie swoich
obserwacji. Skazany
został oceniony jako
osoba zachowująca
się w jednostce
penitencjarnej w
miarę poprawnie,
umiarkowanie
krytyczna wobec
popelnionych
czynów,
nieprzejawiająca
woli aktywnej
resocjalizacji lecz
zdecydowana na
odbywanie kary w
systemie zwykłym.
Wskazano nadto, iż
pomimo
dysponowania
środkami
finansowymi oraz
motywowania przez
Służbę Więzienną,
skazany nie
przejawia chęci
przystąpienia do
spłaty należności
zasądzonej tytułem
obowiązku
naprawienia szkody.
W relacjach z
przełożonymi oraz
współwięźniami
zachowuje się
poprawnie, nie
przejawia agresji,
nie uczestniczy w
podkulturze
więziennej.

Dowód powyższy,
jako dokument

		urzędowy, obiektywny, sporządzony na wniosek tut. Sądu, został w całości uznany za wiarygodny i zasługujący w pełni na uwzględnienie.	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
2.1.2.1		Pismo prokuratora Prokuratury Regionalnej sygnalizujące współpracę skazanego w innym postępowaniu z organami ścigania, zmierzało do przekonania sądu odwoławczego o tym, że cele kary wobec T. B., praktycznie w całości, zostały już zrealizowane, że został on w pełni zresocjalizowany, co powinien uwzględnić sąd rozpoznając apelację obrońcy skazanego	

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Szczecinie wydanego wobec skazanego w sprawie III K 132/22. Prokurator zawarł sugestię, że dalszy pobyt skazanego w zakładzie karnym wydaje się wręcz zbędny.

Pismo powyższe, nie zostało potraktowane jako wykazujące w sposób przekonujący okoliczności, które w jego treści zasygnalizowano.

Do końca kary, nawet przy uwzględnieniu wydanego wyroku łącznego, pozostał jeszcze stosunkowo długi okres, ale co szczególnie istotne – okoliczności przedstawione w opinii o skazanym uzyskanej na etapie postępowania odwoławczego, przeczą w dość szerokim zakresie wiarygodności twierzeń i obiektywnej zasadności ocen wyrażonych przez prokuratora. W takiej sytuacji, sąd odwoławczy nie uznał za przekonujące opinii i ocen prokuratora, w tym zwłaszcza

		<p>sugestii, jakoby proces resocjalizacji skazanego osiągnął pełnię celów stawianych karze i że w związku z tym, dalszy jego pobyt w jednostce penitencjarnej jawi się wręcz zbędny. Tym samym, nie dokonał zmiany zaskarżonego wyroku łącznego w zakresie kary pozbawienia wolności, odpowiadającej sugestiom prokuratora.</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Zarzuty apelacji obrońcy skazanego:</p> <p>1. obraza przepisów prawa materialnego tj. art. 53 § 1 i 2 k.k. i art. 85a k.k. poprzez niedostateczne rozważenie dyrektyw wymiaru kary łącznej wskazanych w tymże przepisie w zakresie dotyczącym celów zapobiegawczych i wychowawczych oraz sytuacji</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

rodzinnej
skazanego;

2. obraza prawa materialnego, tj. art. 86 § 2 k.k. w połączeniu z art. 33 § 3 k.k. poprzez niedostateczne rozważenie dyrektyw wymiaru kary grzywny w związku ze stanem zdrowia skazanego, spodziewanym brakiem możliwości uzyskania dochodowej pracy po odbyciu kary pozbawienia wolności, wystąpienia nowych dodatkowych okoliczności w postaci pobicia skazanego przez agresywnego współwięźnia, skutkującego przeprowadzeniem dwóch operacji, częściową utratą słuchu na jedno ucho i pogorszeniem widzenia w jednym oku, przy czym w tym zakresie dokumentacja zostanie przedłożona po jej uzyskaniu;

3. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary, polegającej na wymierzeniu skazanemu kary pozbawienia wolności przy

	<p>zastosowaniu asperacji, podczas gdy w większości przypisanych skazanemu czynów zachodzi tożsamość przedmiotowa, jak również bliska więź czasowa ich popełnienia, zostały one popełnione w zasadzie kilkanaście lat temu, nadto ze względu na sytuację życiową skazanego i jego postawę, zasadne było skorzystanie z zasady pełnej absorpcji.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>ad. pkt 1 i 3</p> <p>Zarzut apelacji obrońcy skazanego zawarty w punkcie 1 został błędnie sformułowany.</p> <p>Autor apelacji, identyfikując jako obrazę prawa materialnego zastrzeżenia, które w tym przypadku dotyczą w gruncie rzeczy jedynie wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności, zdaje się całkowicie pomijać kwestię tego, na czym faktycznie polega istota zarzutu</p>				

odwoławczego określonego w art. 438 pkt 1a k.p.k. (nie aktualizuje się tu podstawa do formułowania zarzutu obrazu prawa materialnego w rozumieniu art. 438 pkt 1 k.p.k., odnoszącego się wyłącznie do kwalifikacji prawnej czynu).

Przypomnieć zatem trzeba, iż powyższy przepis (art. 438 pkt 1a k.p.k.) obejmuje swoim zakresem obrazę prawa materialnego, która nie dotyczy kwalifikacji prawnej czynu. Zawiera też w swej treści ograniczenie możliwości ingerencji sądu odwoławczego w treść zaskarżonego orzeczenia, co aktualizuje się wówczas, gdy orzeczenie, pomimo błędu w zakresie jego podstawy prawnej "odpowiada prawu" i w związku z tym, nie podlega uchyleniu lub zmianie. Taki stan rzeczy występuje wtedy, gdy w wyniku kontroli odwoławczej sąd uzna, że sytuacja prawna oskarżonego nie byłaby inna również w przypadku braku

wskazanego wyżej błędu. Szersze rozważania w tym zakresie nie są tu konieczne, ale zaznaczyć trzeba, że zarzut obrazy prawa materialnego, innej niż dotycząca kwalifikacji prawnej czynu, a więc oparty o przepis art. 438 pkt 1a k.p.k. (jakkolwiek w tym przypadku, obrońca skazanego nie wskazał podstawy prawnej żadnego z podniesionych zarzutów odwoławczych), wymaga nie tylko zidentyfikowania naruszonego przepisu prawa, ale również wskazania, iż stwierdzone naruszenie wpłynęło niekorzystnie na treść wydanego orzeczenia w takim znaczeniu, że w przypadku jego niezaimstnienia, sytuacja prawna oskarżonego byłaby dla niego względniejsza (D. Świecki /red./, Kodeks postępowania karnego. Tom II, Komentarz aktualizowany, LEX/el.2023).

Na wstępie rozważań dotyczących kwestii podniesionych przez skarżącego w

ramach zarzutu sformułowanego w pkt 1, niewątpliwie nieczyniącego zadość wskazanym powyżej wymogom, zauważyć trzeba, że - nie tylko na gruncie niniejszej sprawy, ale w ogólności - zarzut obrazy prawa materialnego w postaci przepisu art. 53 § 1 i 2 k.k., oparty na kwestionowaniu sposobu posłużenia się dyrektywami wymiaru kary, nie może być oceniony inaczej, jak tylko jako błędny. W realiach tej sprawy trzeba mieć na uwadze także fakt, że mamy tu do czynienia z orzeczeniem kształującym karę łączną pozbawienia wolności w ramach wyroku łącznego, nie zaś z równoczesnym uprzednim orzeczeniem kar jednostkowych. Podkreślić nadto trzeba, że podstawę orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności stanowiły przede wszystkim przepisy art. 39 § 1 i 2 k.k.s. i art. 40 § 1 k.k.s., a stosownie do brzmienia art. 39 § 2 k.k.s. obowiązującego do dnia 30.09.2023 r. - i w takiej postaci

zastosowanego w niniejszej sprawie - w przypadku realnego zbiegu przestępstwa skarbowego i przestępstwa określonego w innej ustawie, sąd wymierza karę łączną na zasadach określonych w Kodeksie karnym skarbowym. Tak więc dyrektywy sądowego wymiaru kary i okoliczności określone w art. 53 § 1 i 2 k.k. aktualizowałyby się jedynie w przypadku wymierzania kar jednostkowych za przestępstwa powszechne, zaś co do jednostkowych przestępstw skarbowych, miałyby zastosowanie uregulowania zawarte w art. 12 k.k.s. i art.13 k.k.s., jako że przepis art. 20 § 2 k.k.s. nie recypował do Kodeksu karnego skarbowego przepisu art. 53 k.k. Analogicznie przedstawia się również kwestia przepisu art. 85a k.k., którego stosowanie nie zostało nigdy przeniesione na grunt Kodeksu karnego skarbowego.

Prowadzi to do wniosku, że apelujący błędnie wskazał w zarzucie z pkt 1 nie tylko na obrazę prawa materialnego w ogólności, ale także na okoliczność, że obraza ta miałaby dotyczyć przepisów art. 53 § 1 i 2 k.k. i art. 85a k.k.

Jedynie dla porządku zauważyć warto, że przepis art. 85a k.k. został dodany do Kodeksu karnego dopiero ustawą z dnia 20.02.2015 r. (Dz.U. poz. 396) i zaczął obowiązywać od dnia 1 lipca 2015 r. Przed wprowadzeniem w życie tego unormowania, kara łączna za przestępstwa powszechne kształtowana była w oparciu o kryteria wypracowane poprzez wieloletnią praktykę orzeczniczą i doktrynę, takie w szczególności jak związek przedmiotowo-podmiotowy czynów, relacje czasowe między nimi, ilość czynów itd. Taki stan rzeczy utrzymuje się w dalszym ciągu na gruncie Kodeksu karnego

skarbowego. Należy przy tym mieć świadomość i tego, że przepis art. 85a k.k. akcentuje raczej hierarchię reguł rządzących kształtowaniem kary łącznej, aniżeli określa katalog takich reguł (V. Konarska-Wrzosek / red./, Kodeks karny. Komentarz, opubl. LEX/el.2023). Nie ulega przy tym wątpliwości, że omawiany przepis nadaje priorytetowe znaczenie dyrektywom prewencyjnym (por. wyrok SA w Katowicach z 14.12.2017 r., II AKa 502/17, LEX nr 2490235, wyrok SA w Gdańsku z 15.09.2021 r., II AKa 372/19, LEX nr 3286900, W. Wróbel /red./, A. Zoll /red./, Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Część II Komentarz do art. 53-116, wyd. V, WK 2016). W niniejszej sprawie nie zmaterializowało się wprost jego zastosowanie, tym niemniej trudno nie dostrzegać analogii do jego treści w argumentacji Sądu pierwszej instancji i jednocześnie trudno podważać zasadność takiego charakteru

ocen. Nie zmienia to jednak faktu, iż zasadniczo specyfika przepisu art. 85a k.k. nie dostarcza podstaw do formułowania w tym zakresie zarzutu obrazy prawa materialnego.

Stwierdzić trzeba ponadto, że nawet uprawnione i trafne zarzucenie naruszenia zasad wymiaru kary łącznej ukształtowanych przez doktrynę i praktykę sądową (zasady asperacji i kumulacji oraz zasady absorpcji - na gruncie Kodeksu karnego skarbowego obowiązującej w pełnej formie do dnia 30.09.2023 r./), nie generuje również podstawy do formułowania w środku odwoławczym zarzutu obrazy prawa materialnego, co zaś wynika ze specyfiki wskazanych powyżej podstaw kształtowania kary łącznej. W tym przypadku, zarówno treść zarzutu odwoławczego z pkt 1, jak i argumentacja przedstawiona na jego poparcie w uzasadnieniu apelacji, w sposób

jednoznaczny wskazują na brak tego rodzaju zastrzeżeń, które mogłyby uzasadniać zarzut obrazy prawa materialnego. Niezależnie od nieadekwatności przepisów prawa materialnego wskazanych w pkt 1 zarzutów apelacji do okoliczności niniejszej sprawy, podkreślić należy, iż omawiane tu unormowania materialnoprawne nie mają charakteru stanowczego, obligującego do określonego postąpienia, lecz pozostawiają sądowi swobodę orzeczniczą (por. D. Świecki (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom II, Komentarz aktualizowany, LEX/el.2023 - komentarz do art. 438; K. Dudka (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz, wyd. III, WKP 2023 - komentarz do art. 438). Kwestia określonego sposobu wykorzystania przyjętych w praktyce orzeczniczej zasad wymiaru kary łącznej ma charakter

ocenny, uznaniowy, co ze swej istoty wyklucza możliwość formułowania w tym zakresie zarzutu obrazy prawa materialnego.

W swej warstwie faktycznej istota zarzutu odwoławczego z pkt 1 sprowadza się do twierdzenia, iż Sąd Okręgowy niewystarczająco uwzględnił wszystkie dyrektywy wymiaru kary łącznej w zakresie dotyczącym celów zapobiegawczych i wychowawczych oraz sytuacji rodzinnej skazanego (jest to de facto zarzut rażącej niewspółmierności kary, analogicznie jak zawarty w pkt 3). Jednak poza przytoczeniem tezy z wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 09.06.2022r., sygn. akt II AKA 18/22, skarżący nie przedstawił żadnych własnych argumentów, konkretyzujących zastrzeżenia objęte zarzutem obrazy prawa materialnego zawartym w pkt 1 apelacji. W związku z tym, stanowisko wyrażone w taki sposób nie mogło

okazać się skuteczne.

Jednocześnie, obrońca skazanego w sposób czytelny dał wyraz temu, że tak naprawdę istotą wniesionej apelacji jest w zakresie rozstrzygnięcia o karze łącznej pozbawienia wolności, zarzut rażącej niewspółmierności tej kary. W świetle treści zarzutu odwoławczego z pkt 3, rażąca surowość kary ma wynikać z niedostatecznego uwzględnienia przez Sąd pierwszej instancji tożsamości przedmiotowej czynów, niewielkich odstępów czasowych pomiędzy nimi, sytuacji życiowej skazanego oraz jego postawy. Powyższy zarzut, chociaż w odróżnieniu sformułowanego w pkt 1, jest formalnie poprawny, to jednak pod względem merytorycznym okazał się również nietrafny.

Sąd pierwszej instancji orzekł wobec T. B. karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Dokonał w ten sposób pewnego rodzaju

podsumowania
kilkuletniej
przestępczej
działalności
skazanego,
kształtując karę
łącną adekwatnie
do konkretnej
sytuacji tego
skazanego. Zasadnie
wskazał na znaczną
liczbę przypisanych
mu przestępstw,
podkreślając, że
orzekanie kary w
tożsamym
wymiarze,
niezależnie od ilości
dokonanych czynów,
wpływałoby
niekorzystnie na
kształtowanie
świadomości
prawnej
społeczeństwa. Jest
to niewątpliwie
trafna uwaga,
zasadnie
sygnalizująca
potrzebę
racjonalizowania
represji karnej
orzekanej jako kara
łączna, w taki
sposób, aby nie
dostarczać podstaw
do snucia chociażby
tylko przypuszczeń
o "opłacalności"
popelniania większej
ilości przestępstw,
czemu zaś
sprzyjałaby praktyka
orzekania za
mniejszą ilość
czynów lub nawet
jeden czyn, kary
tylko nieznacznie
surowszej lub takiej
samej jak za znaczną

ilość przestępstw.
Przepis art. 39 §
2 k.k.s. w jego
brzmieniu
obowiązującym do
dnia 30.09.2023 r.
przewidywał
orzekanie kary
łącnej za zbiegające
się przestępstwa
skarbowe i
przestępstwa
określone w innej
ustawie karnej, na
podstawie
przepisów Kodeksu
karnego skarbowego
(co podkreślono na
wstępie rozważań),
a dopiero zmiana
jego treści dokonana
przez art. 13 pkt
2 ustawy z dnia
7 lipca 2022
r. (Dz.U.2022.2600)
wprowadziła
stosowanie do
orzekania w takim
zakresie, zasad
określonych w
Kodeksie karnym.
Jeśli chodzi o
konfigurację ciągów
przestępstw i
przestępstw
pojedynczych, to
orzekanie kary
łącnej, bez względu
na to czy chodzi
o ciągi przestępstw
z Kodeksu karnego
i tam określone
przestępstwa czy też
o ciągi przestępstw
skarbowych i
przestępstwo
skarbowe (art. 40 §
1 k.k.s.) - następuje
w obu przypadkach
w oparciu o przepisy

Kodeksu karnego o zbiegu przestępstw i łączeniu kar. Podkreślić należy, że art. 39 § 2 k.k.s. stanowi lex specialis względem przepisu art. 86 § 1 k.k. i w związku z tym wyłącza jego stosowanie (vide: postanowienie SN z 08.10.2014 r., III KK 275/14, LEX nr 1537272). W przypadku niniejszej sprawy skazania jednostkowe dotyczą czynów ciągłych – skarbowych i powszechnych, ciągów przestępstw z Kodeksu karnego i pojedynczych czynów tego rodzaju. W sytuacji, gdy zaktualizowały się warunki określone w art. 39 § 2 k.k.s. Sąd Okręgowy, zgodnie ze stanem prawnym przyjętym na gruncie niniejszej sprawy, zastosował w zakresie orzekania kary łącznej zasady wynikające z Kodeksu karnego skarbowego. Z mocy art. 4 § 1 k.k., przepis art. 39 § 2 k.k.s. w jego obecnie obowiązującej postaci (mniej korzystnej dla skazanego od poprzedniej), nie stanowił też podstawy orzekania w postępowaniu

odwoławczym.
Zaznaczyć należy,
że zgodnie z
brzmieniem art.
39 § 1 k.k.s.
obowiązującym do
30 września 2023 r.,
sąd wymierza karę
łącną pozbawienia
wolności w
granicach od
najwyższej z kar
wymierzonych za
poszczególne
przestępstwa
skarbowe do ich
sumy, nie
przekraczając 15
lat pozbawienia
wolności. Nie bez
uzasadnionych
powodów
prezentowany jest
w orzecznictwie
pogląd, że
stosowanie zasady
absorpcji przy
wymiarze kary
łącznej nie może
dokonywać się
wbrew potrzebie
realizowania celów
zapobiegawczych i
wychowawczych
kary i nie powinno
w żadnym wypadku
powodować
przekonania, także
w aspekcie
indywidualnym, że
kara łączna jest
swego rodzaju
premią. Słusznie
też podkreśla się,
iż wydanie wyroku
łącznego zasadniczo
nie musi oznaczać
dla skazanego
uzyskania korzyści
w zakresie

odpowiedzialności karnej (por. wyrok SA w Gdańsku z 25.03.2019 r., II AKa 362/18, LEX nr 269813, wyrok SA w Katowicach z 26.05.2022 r., II AKa 54/22, LEX nr 3456464). Sąd Okręgowy trafnie zwrócił uwagę na zlekceważenie przez T. B. faktu wydania wobec niego wyroku skazującego przez Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie w dniu 07.06.2013 r., sygn. akt IV K 498/09, czego przejawem było popełnienie przez niego w dniu 7 lipca 2015 r. kolejnych przestępstw, rodzajowo różnych od wszystkich wcześniej dokonanych.

Uzupełniając argumentację Sądu Okręgowego w powyższym zakresie, należałoby nadto zauważyć, że T. B. dopuszczał się przestępstw na przestrzeni wielu lat, tj. w okresie od 8 sierpnia 2006 r. do grudnia 2012 r. (czyny popełnione 07.06.2015 r. nie są objęte karą łączną). We wskazanym wyżej okresie dokonał bardzo

wielu przestępstw, o czym świadczy w szczególności fakt, że w sprawie III K 112/15 został skazany za szereg przestępstw, przy czym nie można pomijać tego, że w ogólnej ich liczbie mieści się 9 czynów ciągłych kwalifikowanych na podstawie przepisów Kodeksu karnego, 7 czynów ciągłych określonych w Kodeksie karnym skarbowym, 4 ciągi przestępstw powszechnych, pięć pojedynczych przestępstw powszechnych i jedno pojedyncze przestępstwo skarbowe. Faktem jest, że dominują wśród tych czynów przestępstwa przeciwko mieniu, obrotowi gospodarczemu i przestępstwa skarbowe, ale trzeba zauważyć, że są wśród nich również przestępstwa przeciwko wolności, przeciwko porządkowi publicznemu, wiarygodności dokumentów oraz przeciwko wymiarowi sprawiedliwości. Nie mamy tu zatem do czynienia z takiej miary "tożsamością

czynów", jaką eksponuje w apelacji skarżący, postrzegając tę okoliczność jako istotny czynnik mający przemawiać na rzecz sugerowanej przez niego potrzeby zastosowania w tym przypadku zasady absorpcji (na gruncie Kodeksu karnego skarbowego funkcjonującej do dnia 30 września 2023 r.).

Akcentowana w apelacji obrońcy skazanego bliska więź czasowa pomiędzy czynami, nie ma również w tym konkretnym przypadku takiego charakteru, który przemawiałby za zasadnością oparcia kary łącznej pozbawienia wolności na zasadzie absorpcji (we wnioskach apelacji obrońca skazanego wyraził mniej radykalne stanowisko, domagając się obniżenia kary łącznej pozbawienia wolności do 4 lat). Nie można bowiem pomijać faktu, że czyny popełnione przez T. B., to w istocie rozbudowana czasowo i rodzajowo działalność

przestępcza,
realizowana przy
tym w znacznej
części w warunkach
zorganizowanej
grupy przestępczej i
przy uczynieniu z
popelnianych
przestępstw stałego
źródła dochodu.
Taka postawa
skazanego,
odzwierciedlała jego
ówczesne
lekceważące
podejście do
powszechnie
akceptowanych
zasad
funkcjonowania w
społeczeństwie oraz
modelu życia
opartego na pracy i
uzyskiwaniu
środków
pieniężnych w taki
właśnie sposób.
Popelnianie
przestępstw nie
stanowiło zatem w
przypadku
skazanego zachowań
epizodycznych, o
czym świadczy
choćby fakt, że
przynależność do
zorganizowanej
grupy przestępczej
objęła okres blisko
4 lat. Zaznaczyć
trzeba, że czyn z art.
258 § 1 k.k. (wyrok w
sprawie III K 112/15)
należy do kategorii
przestępstw
trwałych, a zatem
skazany swoim
zachowaniem
realizował
nieprzerwanie

znamiona tego przestępstwa w przedziale czasu od marca 2009 r. do grudnia 2012 r., a w międzyczasie dopuścił się szeregu innych przestępstw (m.in. z art. 286 § 1 k.k., art. 299 § 1, 5 i 6 k.k., art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 62 § 2 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s.). Faktem jest, że skazania w sprawach V K 16/15 (pkt II części wstępnej wyroku łącznego), VII K 179/15 (pkt III części wstępnej wyroku łącznego) i II K 109/16 (pkt V części wstępnej wyroku łącznego) dotyczyły przestępstw popełnionych w tych samych ramach czasowych, w jakich mieszczą się czyny objęte skazaniem w sprawie III K 112/15 (pkt IV części wstępnej wyroku łącznego), ale takiego warunku nie spełnia skazanie w sprawie IV K 498/09 (pkt I części wstępnej wyroku), bowiem dotyczy ono przestępstw popełnionych kilka lat wcześniej, a mianowicie w dniu 08.08.2006 r., 29.12.2006 r. i 03.01.2007 r. A zatem, specyfika

układu czasowego przestępstw popełnionych przez T. B., postrzegana z uwzględnieniem przedstawionej powyżej charakterystyki jego działalności przestępczej, również prowadzi do wniosku o braku uzasadnionych podstaw do ukształtowania wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności w oparciu o zasadę absorpcji, czy chociażby tak daleko idącym zbliżeniu się do pełnej postaci tej zasady, które wyraziłoby się obniżeniem kary łącznej pozbawienia wolności do 4 lat.

Nawet jeśli element ocen, jaki stanowi bliskość czasowa popełnionych czynów, nie jest obciążony tego rodzaju niekorzystnym dla skazanego kontekstem, jak w realiach niniejszej sprawy, to i tak trzeba mieć świadomość tego, że stanowi tylko jedno z wielu kryteriów przedmiotowych służących wykazaniu wzajemnego związku zbiegających się realnie przestępstw.

Należy za Sądem Najwyższym powtórzyć, iż związek taki jest największy, gdy czyny przestępcze popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie, przy czym niezależnie od tego, uwzględnia się nadto takie czynniki, jak liczba osób pokrzywdzonych, rodzaj naruszonego dobra prawnego, sposób działania sprawcy (post. SN z 10.02.2021 r., III KK 5/21, LEX nr 3119645). Stosowanie zasady absorpcji, analogicznie jak zasady kumulacji, jako rozwiązań skrajnych, winno następować w warunkach intensywnego skumulowania czynników - w przypadku pierwszej z nich - pozytywnych, w przypadku drugiej - negatywnych. Zasadnie prezentowany jest w orzecznictwie pogląd, że priorytetową zasadą kary łącznej powinna być zasada asperacji, natomiast wspomniane powyżej dwa rozwiązania skrajne (zasada kumulacji i

absorpcji /obecnie nieaktualna/) winny być stosowane wyjątkowo i każde z nich wymaga szczególnego uzasadnienia (por. wyrok SA w Białymstoku z 06.09.2018 r., II AKa 144/18, LEX nr 2583969 - teza nieaktualna częściowo jedynie z uwagi na to, że uwzględnia zasadę pełnej absorpcji, która na gruncie Kodeksu karnego nie funkcjonuje od 24.09.2020 r., a na gruncie Kodeksu karnego skarbowego - od dnia 01.10.2023 r.).

Nieprzekonująca okazała się w ramach zarzutu odwoławczego dotyczącego kary łącznej pozbawienia wolności, argumentacja apelującego odwołującego się do sytuacji życiowej skazanego, jako skomplikowanej z racji pogorszenia się stanu jego zdrowia w czasie pobytu w zakładzie karnym, do czego miało przyczynić się zdarzenie polegające na pobiciu T. B. przez współwięźnia. Tego rodzaju fakty, nie mają

decydującego
znaczenia dla
wymiaru kary
łącznej, bo
jakkolwiek mogą
czynić pobyt w
jednostce
penitencjarnej
bardziej uciążliwym
(zwłaszcza przy
wystąpieniu
długotrwałych
kompliakcji), to
zarazem nie
dostarczają
racjonalnych
podstaw do uznania,
że z tej jedynie racji,
należałoby karę
łączną ukształtować
zgodnie z zasadą
absorpcji lub na
poziome 4 lat
pozbawienia
wolności. Kara
łączna orzeczona
zaskarżonym
wyrokiem wykazuje
tak daleko idącą
bliskość do
wymiaru, który
realizowałby w pełni
wskazaną wyżej
zasadę, że dalsze
jej obniżanie nie
znajduje żadnego
racjonalnego
umocowania.
Postawa skazanego
w zakładzie karnym,
analogicznie jak
fakty przedstawione
przez prokuratora
w piśmie z dnia
27.10.2023 r. (k.
290) również nie
stanowiły
okoliczności, które
w tym konkretnym
przypadku mogłyby

wywrzeć istotny wpływ na wymiar kary łącznej pozbawienia wolności. Poprzez postawę skazanego opisaną we wskazanym wyżej piśmie, prokurator prowadząca śledztwo, w którym mają mieć istotne znaczenie depozycje T. B., starała się przekonać, że cele kary zostały już wobec skazanego w pełni zrealizowane. Jest to twierdzenie całkowicie dowolne, chociażby w zestawieniu z opinią o skazanym uzyskaną na etapie postępowania odwoławczego. Przedstawiono w niej okoliczności, które w istotnym zakresie przeczą zarówno twierdzeniom prokuratora, jak też faktom akcentowanym przez apelującego. W treści opinii wskazano mianowicie, że T. B. funkcjonuje w jednostce penitencjarnej "w miarę poprawnie", nie jest zainteresowany aktywną resocjalizacją, a więc odbywaniem kary w systemie programowanego

oddziaływania,
prezentuje
umiarkowanie
krytyczny stosunek
do popełnionych
przestępstw oraz
pomimo posiadania
środków
finansowych i
motywowania go
do spłaty kwoty
zasądzonej tytułem
obowiązku
naprawienia szkody
(3.080 630, 90
zł), nie podejmuje
w tym zakresie
niezbędnych
działań. Pewne
pojedyncze przejawy
poprawnego
zachowania w
zakładzie karnym
(dobre
funkcjonowanie w
gronie
współosadzonych,
bezkonfliktowość,
brak skłonności
do agresji, 4-
krotne nagrodzenia
regulaminowe /
zarazem dwukrotne
ukarania
dyscyplinarne/
nieuczestniczenie w
podkulturze
więziennej),
zwłaszcza gdy w
całości opinii
nie wskazują na
istotne postępy w
procesie
resocjalizacji, tym
bardziej nie mogą
wywierać
znaczącego wpływu
na wymiar kary
łącznej (por. wyrok
SA w Gdańsku z

11.03.2022 r., II
AKa 2/22, LEX nr
3359765).

Tak więc, zarówno okoliczności wynikające z określonego zakresu podobieństwa popełnionych przestępstw, jak też relacji czasowych pomiędzy nimi, wskazują w tym przypadku jedynie na zasadność zastosowania zasady asperacji, jakkolwiek można zgodzić się z twierdzeniem, iż oparta o tę zasadę kara łączna pozbawienia wolności nie musi być bliska sumie kar podlegających łączeniu (tu: górnej granicy ustawowej, gdyż suma kar tę granicę przewyższa) lecz raczej winna oscylować blisko wysokości odpowiadającej np. połowie górnej granicy wymiaru kary łącznej. Postąpienie Sądu Okręgowego, bez wątpienia czyni zadość takiemu zastosowaniu zasady asperacji. Wskazać bowiem należy, że najwyższą z kar jednostkowych podlegających łączeniu stanowiła kara 2 lat i 8 miesięcy

pozbawienia wolności, natomiast suma uwzględnionych kar (23 lata i 11 miesięcy – przy pominięciu niepodlegających wykonaniu kar za przestępstwa skarbowe - art. 8 § 1 i 2 k.k.s.) przekracza maksymalną granicę ustawową, która zgodnie z art. 39 § 2 k.k.s. wynosi 15 lat pozbawienia wolności. Nie ulega zatem wątpliwości, iż ukształtowanie kary łącznej na poziomie 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a więc niższej nawet od połowy maksymalnej granicy kary łącznej, jest wyrazem zdecydowanie większego stopnia zbliżenia jej wysokości do dolnej granicy tej kary (2 lata i 8 miesięcy) czyli do zastosowania zasady absorpcji, aniżeli do zasady kumulacji.

Kara łączna pozbawienia wolności, która tak jak w tym przypadku, jest niższa od połowy maksymalnej granicy kary łącznej, przy uwzględnieniu przedstawionych

powyżej okoliczności charakteryzujących indywidualną sytuację T. B., nie może być żadną miarą postrzegana jako kara rażąco niewspółmiernie surowa. W całokształcie faktów, chociażby tylko dotyczących intensywności działań przestępczych oraz określających je relacji czasowych i rodzajowych, przy uwzględnieniu także bieżącej postawy skazanego (poprawnej, ale zarazem niewybijającej się ponad przeciętność), kara łączna w wymiarze 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności jawi się karą starannie wyważoną i raczej stosunkowo łagodną. Z rażąco niewspółmiernością kary mamy bowiem do czynienia wtedy, gdy jej wysokość w kontekście konkretnych okoliczności sprawy, zwraca uwagę swoją nieadekwatnością, wręcz zaskakuje i szokuje surowością, kojarzy się bardziej z nieracjonalną represyjnością i bezwzględnością niż

rozsądnie miarkowaną sprawiedliwością, pozwalającą należycie realizować cele kary i wystarczającą do spełnienia przypisanych jej funkcji (por. wyrok SN 12.10.2023 r., II KK 344/22, LEX nr 3614528, wyrok SA w Katowicach z 21.04.2016 r., II AKa 37/16, LEX nr 2087872).

Stwierdzić zatem należy, iż całokształt okoliczności podniesionych w apelacji przez obrońcę skazanego, nie dostarczył podstaw do uznania za trafne zarzutów podniesionych w pkt 1 i 3 środka odwoławczego, dotyczących kary łącznej pozbawienia wolności.

Na marginesie powyższych rozważań warto poczynić kilka dodatkowych spostrzeżeń. Jak wskazano powyżej, wydanie wyroku łącznego zasadniczo nie musi skutkować wygenerowaniem wymiernych korzyści dla skazanego (wyrok SA w Katowicach z 26.05.2022 r., II

AKa 54/22, LEX nr 3456464), jednak w tym przypadku taki rezultat nastąpił. Zastosowanie przepisów prawnych obowiązujących w okresie od dnia 24.06.2020 r. do dnia 30.09.2023 r., spowodowało bowiem powstanie takiej sytuacji, w której wymierzenie kary łącznej 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oznacza realne skrócenie okresu pobytu T. B. w zakładzie karnym o blisko 1 rok. Gdyby bowiem taki wyrok nie zapadł albo gdyby - zakładając teoretycznie - miał w tej sprawie zastosowanie stan prawny obowiązujący w okresie od 1 lipca 2015 r. do 23.06.2020 r., co powodowałoby w czasie wyrokowania przez Sąd odwoławczy zdezaktualizowanie się podstaw do wydania wyroku łącznego w jakiegokolwiek konfiguracji, wówczas izolacja skazanego musiałaby trwać dłużej. Oznaczałoby to mianowicie konieczność odbywania przez

skazanego kary
pozbawienia
wolności do dnia
23 lipca 2027
r. (kary łącznej
4 lat pozbawienia
wolności z wyroku
SO w Szczecinie
w sprawie III K
112/15). Wydanie
wyroku łącznego,
który z dniem 16
listopada 2023 r.
stał się prawomocny,
orzekającego wobec
T. B. karę łączną
5 lat i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności powoduje
faktyczne skrócenie
jego pobytu w
jednostce
penitencjarnej (przy
założeniu odbycia
kary w całości
oraz uwzględnieniu
zaliczenia na poczet
kary łącznej okresów
pozbawienia
wolności
wskazanych w pkt
IV zaskarżonego
wyroku łącznego i
dalszego okresu)
o blisko 1 rok,
bowiem koniec kary
w takim przypadku
będzie lokalizował
się około połowy
2026 r. (sytuację w
tym zakresie będzie
można dokładnie
określić po
uwzględnieniu
okoliczności
związanych z
sugerowanym przez
obrońcę skazanego
wprowadzeniem do
wykonania

zastępczej kary
pozbawienia
wolności za
nieuiszczoną
grzywnę, bowiem
okres ten nie będzie
podlegał zaliczeniu
na poczet kary
łącznie pozbawienia
wolności lecz na
poczet kary
grzywny).

ad. pkt 2

W zakresie zarzutu
apelacji dotyczącego
kary łącznej
grzywny, Sąd
odwoławczy
uwzględnił po części
twierdzenia obrońcy
skazanego. Jednak
już na wstępie
rozważań
związanych z tą
kwestią należy
stwierdzić, że i
w tym zakresie
zdecydowanie nie
miała miejsca obraza
prawa materialnego
w postaci naruszenia
art. 86 § 2 k.k.
i art. 33 § 3
k.k. Przepis art. 86
§ 2 k.k. z mocy
art. 20 § 2 k.k.s.
ma zastosowanie
także do przestępstw
skarbowych, przy
czym jego
naruszenie mające
charakter obrazy
prawa materialnego,
musiałoby polegać
na ustaleniu
wartości jednej
stawki dziennej kary
łącznie grzywny w

sposób sprzeczny z treścią tego przepisu. Wskazuje on bowiem jednoznacznie, iż określona na nowo wysokość jednej stawki dziennej kary łącznej grzywny nie może przekraczać najwyższej stawki ustalonej poprzednio. Sąd pierwszej instancji dokonał połączenia jednostkowych kar grzywny orzeczonych za przestępstwa skarbowe i przestępstwa powszechnie, w obrębie których najwyższa stawka dzienna określona była na kwotę 200 zł. Skoro po połączeniu tychże kar i wymierzeniu T. B. kary łącznej grzywny w wysokości 300 stawek dziennych, Sąd Okręgowy ustalił na nowo wartość jednej stawki dziennej na kwotę 200 zł, to bez wątplenia nie dopuścił się obrazy art. 86 § 2 k.k. Przepis powyższy odsyła do wskazań zawartych w art. 33 § 3 k.k., przy czym wtedy, gdy kara łączna grzywny orzekana jest na podstawie Kodeksu karnego skarbowego,

wówczas należy sięgać do wskazań zawartych w art. 23 § 3 k.k.s., natomiast art. 33 § 1 k.k. ma zastosowanie do kary łącznej grzywny orzekanej na podstawie Kodeksu karnego (vide: postanowienie SN z 05.05.2011 r., III KK 42/11, LEX nr 964441). Zauważyć należy, iż oba omawiane przepisy zawierają identyczne wskazania dotyczące wymierzania kary grzywny, ale odmiennie określają granice wartości jednej stawki dziennej. Przepis art. 23 § 3 k.k.s. przewiduje, że stawka dzienna nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia ani też przekraczać jej czterystukrotności, a zgodnie z art. 33 § 3 k.k. - stawka dzienna nie może być niższa od 10 zł ani też nie może przekraczać 2000 zł).

Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się zatem obrazy prawa materialnego w zakresie art. 86 § 2 k.k. z przyczyn, na które powyżej wskazano, ani też –

co jawi się wręcz oczywiste – obrazy art. 33 § 3 k.k. Nie naruszył też, w kategoriach obrazy prawa materialnego, uregulowania zawartego w art. 23 § 3 k.k.s., dotyczącego wskazań i warunków kształtowania wartości jednej stawki dziennej grzywny.

W obrębie zarzutu z pkt 2 apelacji na częściowe uwzględnienie zasługiwały jedynie twierdzenia wskazujące na niedostateczne uwzględnienie przez Sąd pierwszej instancji wskazań dotyczących kształtowania wartości jednej stawki dziennej grzywny. Trudno negować okoliczność, że stan zdrowia skazanego stanowi sytuację, która ma wpływ na jego możliwości zarobkowe. Sąd Okręgowy w pewnej mierze tę sytuację uwzględnił, ale uczynił to w zbyt małym stopniu, czego wyrazem stało się ustalenie jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 200 zł. W stosunku do czasu, gdy określono w wyroku

jednostkowym SO
 w Szczecinie w
 sprawie III K 112/15
 stawkę dzienną na
 kwotę 200 zł,
 sytuacja skazanego
 nie uległa poprawie,
 a w świetle
 twierdzeń obrońcy
 – wręcz pogorszeniu
 z powodu zdarzenia
 zaistniałego w czasie
 pobytu w zakładzie
 karnym. W świetle
 zawartej w aktach
 sprawy
 dokumentacji
 medycznej,
 rokowania co do
 odzyskania pełnej
 kondycji fizycznej
 przez skazanego nie
 są zdecydowanie
 jednoznaczne,
 dlatego zasadne
 stało się
 uwzględnienie w
 większym stopniu
 wskazanego powyżej
 elementu ocen.
 Zauważyć należy, iż
 zgodnie z treścią
 art. 23 § 3 k.k.s.
 (także art. 33 § 3
 k.k.) takie czynniki,
 jak warunki osobiste
 skazanego oraz jego
 możliwości
 zarobkowe stanowią
 okoliczności, które
 mają wpływ
 określenie wartości
 jednej stawki
 dziennej grzywny.

Wniosek

1. Obniżenie
orzeczonej kary

zasadny

<p>łącznie określonej w punkcie II 9 powinno być „w punkcie I” – uwaga SA) części dyspozytywnej wyroku do czterech lat pozbawienia wolności;</p> <p>2. Obniżenie stawki dziennej grzywny określonej w punkcie II części dyspozytywnej wyroku do kwoty 30 zł;</p> <p>3. Zaliczenie na poczet kary grzywny określonej w punkcie II części dyspozytywnej wyroku wykonanej kary grzywny z wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 27 lutego 2019 r., sygn. akt</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Ad. 1 Wniosek o obniżenie kary łącznie pozbawienia wolności do 4 lat nie zasługiwał na uwzględnienie, bowiem okoliczności, które mogły być poczytane na korzyść skazanego, a zarazem miały wpływ na wymiar</p>			

kary łącznej
pozbawienia
wolności zostały
uwzględnione przez
Sąd Okręgowy w
dostatecznym
stopniu. Kara łączna
5 lat i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności została
ukształtowana w
sposób przybliżający
ją zdecydowanie
bardziej do
najwyższej z kar
jednostkowych
podlegających
łączeniu, aniżeli do
sumy kar. Nie można
również pomijać
tego, iż okoliczności,
które obrońca w
apelacji przedstawił
jako argumenty
na rzecz obniżenia
kary łącznej, okazały
się w całości
nieprzekonujące, co
szczegółowo
uzasadniono w
części 3.1 niniejszego
uzasadnienia.

Ad. 2 Wniosek
o obniżenie stawki
diennej grzywny
okazał się zasadny
jedynie częściowo.
Sąd Okręgowy w
zbyt małym stopniu
uwzględnił
okoliczności
dotyczące stanu
zdrowia skazanego,
podczas gdy warunki
osobiste i
możliwości
zarobkowe są w
świecie treści art. 23
§ 3 k.k.s. istotnymi

elementami ocen w zakresie problemu wysokości jednej stawki dziennej grzywny. Mając na uwadze kondycję fizyczną skazanego odzwierciedloną załączoną do akt sprawy dokumentacją medyczną, sąd odwoławczy obniżył wysokość tej stawki z kwoty 200 zł do wysokości 120 zł, co w odpowiednim stopniu uwzględnia mankamenty zdrowotne niepozostające bez wpływu możliwości zarobkowe skazanego, a co szerzej przedstawiono w części 3.1 niniejszego uzasadnienia.

Ad. 3 Zaliczenie wykonanej kary grzywny w sprawie jednostkowej na poczet orzeczonej wobec T. B. kary łącznej grzywny, o ile nie nastąpiło w wydanym wyroku, może dokonać się w trybie art. 420 § 1 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k. i w zw. z art. 577 k.p.k., niezależnie od tego, że art. 577 k.p.k. dotyczy jedynie wskazania w wyroku łącznym okresów zaliczonych na poczet kary

łącznej (D. Świecki / red./, Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2023). Sytuacja tego rodzaju, będzie aktualizowała się również w związku z okolicznościami sygnalizowanymi przez obrońcę na rozprawie odwoławczej, dotyczącymi orzeczenia wobec T. B. zastępczej kary pozbawienia wolności za nieuiszczoną grzywnę (post. SN z 01.04.2011 r., III KK 268/10, LEX nr 860616).

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

4.1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

5.
**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. **Utrzymanie
w mocy wyroku**

sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Rozstrzygnięcia zawarte w pkt I, III, IV i V zaskarżonego wyroku zostały utrzymane w mocy.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Nieuwzględnienie apelacji obrońcy skazanego w zakresie zarzutów apelacji opisanych w pkt 1 i 3 skutkowało utrzymaniem w mocy wyroku łącznego w zakresie wskazanych wyżej rozstrzygnięć.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok jedynie w zakresie rozstrzygnięcia z pkt II jego części dyspozytywnej, w ten sposób, że obniżył wysokość jednej stawki dziennej kary łącznej		

grzywny do kwoty 120 zł.	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Zmiana wysokości jednej stawki dziennej kary łącznej grzywny była spowodowana zasadnością uwzględnienia w większym stopniu stanu zdrowia skazanego, który ma wpływ na jego kondycję fizyczną, a tym samym jego możliwości zarobkowe. W aktualnym stanie trudno jednoznacznie ocenić efekty dalszych działań medycznych w stosunku do skazanego, a w szczególności formułować twierdzenie, że z pewnością ulegnie on bardzo znaczącej poprawie.</p>	
<p>1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>	
<p>1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i></p>	

5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III	Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono skazanego od wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym, co było spowodowane uwzględnieniem nie tylko faktu pobytu w zakładzie karnym, ale przede wszystkim ograniczonymi możliwościami zarobkowymi, wynikającymi ze stanu zdrowia skazanego.	
7. PODPIS		
SSA Dorota Mazurek SSA Małgorzata Jankowska SSA Maciej Żelazowski		

1.11. Granice zaskarżenia	
----------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca skazanego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana